

Jsem člověk, který si neustále klade vyšší cíle

Zpívat v Rudolfinu bylo mým životním snem, říká sopranistka Adéla Váňová Mičková, která si ke koncertu přizvala kolegu z Chile

GABRIELA KOVÁŘÍKOVÁ

Praha – Česká sopranistka Adéla Váňová Mičková a chilský tenorista León de la Guardia budou hlavními akéry mimořádného koncertu ve Dvořákově síni pražského Rudolfinu, který se uskuteční v úterý 28. června ve 20 hodin. Pod taktovkou Františka Drse z Národního divadla a za doprovodu Orchestru Severočeského divadla opery a baletu Ústí nad Labem tam zazní nejznámější skladby převážně italské operní literatury, např. árie z oper Norma, Tosca, La Traviata, La Bohéma či Adriana Lecouvreur.

„Zaspívat si v Rudolfinu bylo jedním z mých pěveckých přání. K jeho naplnění jsem v uplynulé době směřovala své kroky a teď se tedy stává skutečností. K realizaci mi pomohli mí partneři a já jim za to moc děkuju,“ říká Adéla Váňová Mičková, která se rozhodla část výtěžku koncertu věnovat Domovu Sue Ryder a přispět tak na péči o seniory, kteří jsou vzhledem k vysokému věku či nemoci zcela odkázáni na pomoc druhých.

Měších i velkých koncertů ve prospěch Domova Sue Ryder jste uskutecnili v uplynulých letech několik. Co vás k tomu vede?

Naše spolupráce vznikla v období, kdy jsem ztratila velmi blízkou osobu – svou pratetičku, která zemřela ve věku nedožitých 92 let. Navštívila jsem tehdy svou kamarádku, která začala v Sue Ryderu pracovat, a najednou jsem zjistila, že je mi tamní prostředí velmi blízké. Lidé, které jsem tam potkávala, mi moji tetičku připomínali. Navíc jsem viděla, že akce, které tam pro ně dělají, mají smysl. A tak jsem se rozhodla, že je finančně podporím prostřednictvím charitativních projektů. Zpočátku se jednalo spíš o menší recitály a vánoční koncerty, které se konaly

SOPRANISTKA ZPÍVÁ PRO CHARITU. „Ačkoliv jsem se zpěvem jednou přestala, vrátila jsem se k němu a doufám, že už s ním nebudu muset za žádných okolností skončit,“ říká Adéla Váňová Mičková. Foto: Deník/Martin Divíšek

v tamní kapli, ale loni jsme se „rozmáchli“ a ve prospěch obyvatelů Domova Sue Ryder jsme uspořádali velký koncert v Národním domě na Smíchově. Věřím, že koncert v Rudolfinu jim přinese obdobný výtěžek.

Jeho program jste sestavili z árií italských oper. Znamená to, že jsou vám nejmilejší?

Vlastně ano. Najdete v nich spoustu citu, lásky, uvolnění, líbozvučnosti a emoci, které chci předat i publiku. A v neposlední řadě je to krásná melodická hudba. Program jsme se snažili namíchat ze známých i méně známých árií, aby měl růst a postupně vygradoval. Věřím, že si v něm posluchači najdou „něco svého“,

že se odraďují a hlavně, že jim bude dobře.

Jako „partáka“ jste si pozvala už zmíněného chilského tenoristu. Co vás svedlo dohromady?

Leóna znám z Vídně, oba tam chodíme na hodiny zpěvu k maestro Antoniu Carangelovi. Jsem ráda, že mě pozvali do Prahy přijít. Společně jsme se zúčastnili několika pěveckých kurzů a koncertů.

Cestu ke zpěvu jste neměla přímočarou. Co vás popohání jít za svým cílem?

Ačkoliv jsem se zpěvem jednou přestala, tak jsem se k němu zase vrátila a doufám, že už s ním nebudu muset za žádných okolností skončit. Zpívání mi přináší

obrovské uspokojení a zároveň mě neustále nutí posouvat se dál. Největší odměnou pak pro mě je, když za mnou po koncertu přijde nějaký

„Vyhovuje mi linie koncertování, díky níž mám přímý kontakt s publikem a zároveň jsem svobodná co do sestavování programu.“

člověk z publika a řekne mi, že odchází s pocitem radosti a uspokojení.

Zpěv, jak už zaznělo, studujete ve Vídni. Jak to studium praktikujete?

Studuju soukromě na Carangelo Belcanto Academy – v době, kdy jsem měla věk na to, studovat jej ve škole, nebyla ta správná konstelace. Myslím ale, že mi nic neuteklo a že jsem všechno stihla v pravý čas. A praktikuju to tak, že cvičím doma – každý den musím zpívat nejlépe hodinu. Jednou týdně mám korepetici s klavíristou, chodím na hodiny k paní profesorce Štěpánové-Šimůnkové z konzervatoře Jana Dejla v Praze. A pokud to vyjde a maestro Carangelo je ve Vídni, tak za ním jedu. Ačkoliv s ním mám hodinu jednou za měsíc, je natolik intenzivní, že z ní žiju dlouhé dny. Vždycky si ji nahraju a doma se snažím praktikovat to, co

jsem probírali. Sama na sobě pak vidím pokroky. Maestro navíc pořádá po republice a v Evropě vůbec pěvecké kurzy, takže pokud je v létě nebo na podzim příležitost, tak ještě vyrazím tam.

Musíte se někdy ke cvičení přemlouvat?

To víte, že se mi občas nechce. Taky bych si třeba někdy raději lehla na gauč, ale jakmile si stoupnu ke klavíru a „hodím“ si pár tónů, rázem zjistím, že je to ono. A jen co dozpívám, mám pocit, že se vznáším. A je mi zkrátka dobře

Netoužíte po stálém angažmá?

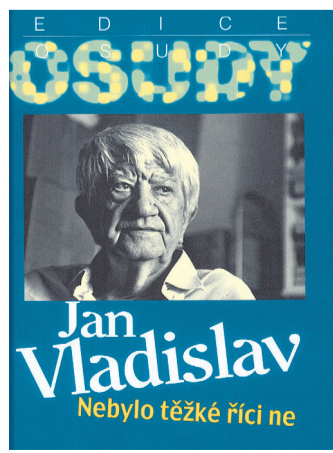
Znám zpěváky, kteří vystudovali školu, dostali angažmá, ale následně zjistili, že jim nevyhovuje, takže se pak uplatní například jako skvělí učitelé. Jinému stačí zpívat ve sboru a někdo má zase kromě pěveckého talentu štěstí v tom, že ve správném momentu narazí na správné lidi, kteří ho ke kariéře v divadle popostrčí. Je to individuální, každý člověk si musí vybrat z možností, které mu dnešní doba nabízí. Mně osobně vyhovuje linie koncertování, díky níž mám přímý kontakt s publikem a zároveň jsem svobodná co do sestavování programu. Uvidím do budoucna, třeba mě moje cesta za zpěvem přivede i na divadelní prkna.

Přání zpívat v Rudolfinu se vám brzy splní. Máte nějaké další?

Jsem člověk, který si neustále klade vyšší cíle, takže věřím, že uděláme v Praze další velký projekt, třeba pro změnu na Žofíně. Abych těch cílů dostala, budu potřebovat hodně píle, protože zlepšovat je pořád co. A další věc jsou finance a partneři, kterých je při těchto velkých akcích potřeba, aby se mohly vůbec uskutečnit. Věřím, že se nám i v tomto bude do budoucna dařit.

Knižní tip: Nebylo těžké říci ne

Praha – Básník, esejista a překladatel Jan Vladislav (1923 až 2009) patří k mimořádným osobnostem československé a české kultury. Po válce začal studovat na Karlově univerzitě, ale po únoru 1948 ji musel z politických důvodů opustit. V roce 1968 konečně mohl dokončit studia, ale za normalizace byl opět zbaven možnosti vydávat své práce, jako jeden z prvních signatářů Charty 77 byl pronásledován a nakonec v roce 1981 donucen k exilu. Odešel do Francie, do vlasti se vrátil natrvalo až v roce 2003. Pozoruhodné vzpomínky, jež právě vydal Radioservis v edici Osudy, vznikly na základě Vladislavova vyprávění ve stejnojmenném rozhlasovém cyklu, vysílaném na stanici ČRo3 – Vltava v roce 2008. (kul)

Do kin se blíží americká komedie o panu Popperovi s **Jimem Carreym** v hlavní roli

Když tučňáci léčí rodinné vztahy

JANA PODSKALSKÁ

Praha – To, co bývá postrachem filmařů, sklízí obvykle nadšený úspěch v kinech. Převážně jsou to rodinné komedie, pochopitelně s dětmi a zvířaty. Režiséři, kameramani a producenti při natáčení šílí, diváci ovšem berou kino útokem.

Je to i případ nové americké komedie Pan Popper a jeho tučňáci, ke které si režisér Mark Waters přizval Jima Carreyho. Vypráví příběh pana Poppera, vcelku úspěšného newyorského podnikatele, jehož solidní výsledky v práci bohužel vyvažují nezary u domácího krbu. Kdykoli má problémy urovnat vztahy se svou rodinou a vysvětlit prohřešky vůči rodinnému provozu nebo přijmout odpovědnost ke své partnerce, utíká od zásadních rozhodnutí, která by měl učinit.

Dárek z Antarktidy

Jednoho krásného dne se však stane něco, co jeho život obrátí naruby. Do domu doputuje podivné dědictví jeho otce. Přímou do obýváku mu pošta doručí neočekávanou objemnou bednu. A za ní dalších pět. Šest velkých útočišť, které posléze odhalí své tajemství – šest živých tučňáků, které panu Popperovi odeslal otec rovnou z Antark-

PAN POPPER A JEHO BAND. Jim Carrey s šestkou tučňáků, s nimiž si štáb při natáčení dost užil. Foto: Bontonfilm

tidy. Člověk by řekl, milá a legrační pozornost. Zpestření pro děti a možná i manželku...

Jenže tučňáci jsou svérázní tvorové, mají své životní návyky a co s nimi v New Yorku? Šestici přítulných kolébavých ptáků se však New York líbí, byt Popperových si přizpůsobí po svém, a tak za čas připomíná tak trochu zimní království, umyvadla místo jejich pravidelných

koupelí a zubní kartáček ideální hračkou. Pan Popper si zprvu zoufá, zvlášť když mazlíci doputují jednoho dne i k němu do práce. Jenže pak si jich všimne někdo, kdo by je rád viděl jako atrakci v zoo. A umdlévající Popper náhle zjišťuje, že mu ptáci mezitím nějak záhadně přirostli k srdci, nemluví o tom, jak blahodárné se podepisují na obnově rodinných vztahů a radosti ze života.

Mark Waters těží z komediálního nadání Jima Carreyho a situačních gagů, jež střet polárních ptáků s civilizacími vymoženky americké rodiny nabízí.

Kouzlo nechtěného a osobitý půvab tučňáků se nesou v rovině standardního nenáročného humoru, který ocení nejvíc děti. Ale ani dospělí, zejména, chodí-li rádi do zoo, nebudou tímto filmem zklamáni.

Přijede kapela Rammstein

Praha – Nejkontroverznější kapela současnosti – Rammstein – potvrdila vystoupení v České republice. Šestičlenná úderka představí 12. listopadu v pražské O₂ areně to nejlepší ze své kariéry. Silné jádro kapely tvoří skvělá souhra kytaristů Richarda S. Kruspe-Bernsteina a Paula Henryho Landerse v doprovodu baskytary Olivera Riedela a bubeníka Christoha „Doom“ Schneidera. Nelze opomenout výjimečný talent klávesisty doktora Christiana „Flake“ Lorenze a frontmana – zpěváka Tilla Lindemanna. Vstupenky v ceně 1090 až 1690 korun budou v prodeji od 24. června ve sběrnicích Sazky. (kul)

Blondatá bestie na DVD

Praha – Politická satira inspirovaná skandálem kolem parlamentní strany Věci veřejné, která se na jaře objevila v rámci scénického čtení pod názvem Blondatá bestie v pražském klubu Rubín, vychází na DVD. V ústřední části vychází z doslovného přepisu kavárenského audiozáznamu, na němž poslankyně Kristýna Kočí komentovala dění v zakučlité vrcholné české politice. Záznam pobourá i svým způsobem i okouzlení režiséra Tomáše Svobodu a herce Ondřeje Pavělku, který s nápadem na kabaret přišel. (čtk)